

Ünnepek

Lekció: ApCsel. 2.1-38

Textus: ApCsel. 1.4-8

2007. máj. 27

Pünkösöd, Gazdagrét

Erőt kaptok...

Jézus feltámadása után, de még Pünkösöd előtt vagyunk. Jézus megszólítja a tanítványait, sőt, parancsot ad nekik: „*Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígéretét, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.*” A tanítványok nem egészen értik, mire kell várniuk, mire utalnak Jézus szavai. Az ő fejükben már kész program van a következő napokra, hetekre, sőt, évekre. Ők nagyon jól tudják, hogy mit várnak, mit szeretnének megvalósulni látni, miben szeretnének résztvenni. De amit Jézus mond, bár ismerős nekik, mégis mintha másképpen hangzana. Ezért nekiszegezik a kérdést: „*Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?*” Őket a királyság, Jézus trónralépése érdekli. Azt sem értik, hogy eddig miért nem történt még ez meg, de Jézus szavai tovább erősítik a bizonytalanságot. Ők uralmat akarnak, és ez érthető.

Jézus, emlékszel, amikor elhívtál bennünket már három éve...? Mi ott hagytunk mindent, és követtünk téged. Volt, hogy veled nélkülöztünk, máskor veszélybe kerültünk. Micsoda megrázkódtatáson kellett keresztül mennünk, amikor keresztre feszítettek! Már azt hittük, hogy hiába követtünk téged, hogy tévedtünk, és nem te vagy Izrael Messiása. És micsoda kínokat, félelmeket kellett elviselnünk, hiszen nem tudhattuk, mikor török ránk az ajtót, hogy minket is elvigyenek. És most mégis itt vagyunk, veled vagyunk, aki feltámadtál a halálból, és győztél ellenségeid felett. Mikor állítod fel a királyságot? Mire várunk még? Mikor ragadod magadhoz a hatalmat, füstölöd ki a rómaiakat, és kapjuk meg mi is a minket illető posztot a te országodban? Állítsd vissza a királyságot az országban, és mi készek vagyunk téged szolgálni. Negyven napja, hogy feltámadtál, és még mindig csak várunk. De mire? De miért? Végre célba értünk!

Olyan emberi a tanítványok kérdése. Túl vagyunk a zűrökön, a nagy küzdelmeken, megismertük Jézust, végre révbe élt az életünk. Többen, akik most konfirmáltak felnőttként, kacsaringós utat jártatok be, amíg eddig eljutottatok. Hallottuk mindannyiunktól bizonyágtételét kedd este... De mindezeket túl vagytok. Megérkeztetek, hazataláltatok a Mennyei Atyához, megbékéltetek vele Jézus Krisztusban. „*Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izraelnek?*” Kész vagy a királyságra. A rendbetett, egyenesbe került, kerek és egész életre. Jöhet az uralom. Innentől már egyenes út jár nekünk. Hát nem ezért jöttünk Jézushoz minden kérdéssel, fájdalommal, ürességgel, bűnnel? Célba értünk!

„*Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.*” Nem most állítod fel a királyságot? –kérdezik a tanítványok. Nem a te dolgod – hangzik a határozott válasz. Most még ne az uralkodáson járjon az eszetek. Még nem a célba érésnél tartunk. Ne gondoljátok, hogy

innen már csak győzelmi menetelés van előttetek. Igen, ti ezt szeretnétek, beülni országomba, biztos és biztonságos helyeket elfoglalni, elfelejteni az előző hetek rettegeseit és rémképeit, a csalódásokat, a megtagadásokat, a gyávaságot, a kudarcokat. Elfelejteni a hűtlenséget, az önmarcangolást, a kilátástalanságot. És rendben: én megbocsátottam, a múltat lezártam, önmagam kijelentettem nektek és dicsőségem megismertétek. De ne gondoljátok, hogy most, hogy megtaláltatok, hogy életeteket kezembe teszitek, valaminek vége. Ne gondoljátok, hogy innen csak arról van szó, hogy élitek az életet, én meg biztosítom az áldásokat. Valami más tervem van veletek: *„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt, egészen a föld végső határáig.”* Az Isten országában való uralkodás helyett tanúság arról. Jutalom helyett feladat. Megérkezés helyett küldetés. Jeruzsálem helyett a föld végső határa. Ezt szánom nektek, erre hívtalak el benneteket. Tanúim lesztek! Mostantól a tanúm vagy, erre hívtalak el, és erre kötelezitek el magatokat.

Ki a tanú? Mit jelent tanúnak lenni?

A tanú arról számol be, amit hallott, látott, megtapasztalt. Valóságosan részese annak az ügynek, amit előad. Aki Jézusról tanúskodik, nem a Kátét mondja fel, amit esetleg alaposan megtanult, hanem azt mondja el, hogy mit tett az ő életében az Úr. Amit ő hallott, látott, tapasztalt. Ahogyan őt megszólította Isten. Azért tesz bizonyosságot, azért tanúskodik Jézus mellett, mert Jézus valóságossá lett számára. Megszólított, lehajolt hozzád, felemelt. Betöltötte szívedet korábban nem ismert örömmel és hálával. Bűnbocsánatot hozott, szabadulást adott, céllal ajándékozott meg. Felismerted Isten Országát, Isten uralmát az életedben. Amikor mindez megtörténik, a tanú nem külső, hanem egy belső kényszer hatására cselekszik. Nem teheted, hogy nem mondd el, amit hallottál és láttál. Tudod, hogy tartozol mindenkinek azzal, amit te - egyedül Isten kegyelméből, hiszen milyen más magyarázat lehetséges? – megkaptál. *„Tanúim lesztek”*, mondja Jézus.

A tanú azonban, amint ezt korábban is mondtuk, nem a megérkezett, a biztonság, a kényelem világában él. Mert olyan világban lesz Jézus tanúja, Isten országának a képviselője, amely világ gyűlöli Jézust, és nem akarja Isten uralma alá helyezni magát. A tanú, aki Isten Országáról tesz bizonyosságot, ami Jézusban érkezett, köztünk van, összeütközik e világ hatalmasságaival, erőivel, szándékaival. Éppen ezért útja gyakran az elutasítás, a gúny, sőt, lehet a szenvedés és a halál útja is. Jézus világosan mondta tanítványainak: *„Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak...”* (Jn. 15.20). A tanítványok pozíciókat vártak Isten Országában, Jézus tanúnak rendelte őket egy olyan valóságról, amit sokan minden erejükkel ellenezni, gátolni, tagadni fognak. Hogyan lehetséges ez? Hogyan születik a tanú? A hősök, a legerősebbek, sőt – kockáztassuk meg – a fanatikusok ügye ez? Ki akar magának bármiféle kényelmetlenséget a tanúságból kifolyólag? Ki az, aki nem fél Jézus nevét megvallani ott, ahol ő idegennek tűnik?

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek...” – ígéri Jézus. Valamint ugyanígy a Szentlélekről mondta, hogy Jeruzsálemben várják meg az Atya ígését. A tanítványok Isten uralmának teljességét még nem kapják meg, de annak előízét,

pecsétjét, garanciáját, a Szentlelket igen. Isteni erő és hatalom száll le rájuk, ígéri Jézus, és Istennek ez a csodálatos jelenléte rajtuk, sőt bennük, átformálja őket és felhatalmazza őket a tanúságra. Megragadja őket az isteni tűz, és olyan emberekké lesznek, akiknek ég a szívük Isten szeretetétől, és ennek következtében semmi sem lesz fontosabb számukra, mint hogy mások is megismerjék Isten uralmát, szeretetének valóságát, amit Jézus Krisztusban jelentett ki. Szenvedélyes tanúi lesznek Jézusnak, még akkor is, ha ezért üldözés, sőt halál jár. És hogy ez valóban így van, annak legjobb illusztrációja a pünkösdi történet, valamint az azt követő események.

Pünkösöd napján az apostolok együtt vannak, amikor hirtelen hatalmas zúgás tölti be a házat, valamint lángnyelvek szállnak le rájuk. Amint megteltek Szentlélekkel, elkezdtek Isten dicsőíteni és magasztalni, mégpedig különféle nyelveken. Hogy ez nem csak valami érzéki csalódás, belülről megélt képzelgés volt, bizonyítja, hogy egy nagy sokaság futott össze, kissé megzavarodva, hiszen nem értették, hogy mi a hatalmas zúgás, valamint hogyan lehetséges, hogy az ünnepre érkező különféle nyelvű népek a maguk nyelvén hallják, értik a tanítványokat. Álmélkodásukban és zavarukban feltették a kérdést, hogy mi akar ez lenni. És míg egyesek elintézték azzal, hogy az apostolok nyilvánvalóan csak jól berúgtak, Péter előáll, és hatalmas erővel, bölcsességgel és bátorsággal tanúskodik Jézus Krisztusról.

A Szentlélek hihetetlen erővel ruházta fel őt, akinek ez volt az első nagy, tömegek előtt elmondott tanúságtétele. Nyilvánvaló, hogy azt mondja, amit hallott és látott: *„Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.”* Eddig is tudta, hogy Jézus feltámadt, hiszen találkozott vele. De ilyen bátorsággal nem tudott volna kiállni mindenki elé. Miért kellett ehhez bátorság?

Figyeljük szavait: *„A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttem erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek ... ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.”* A sokaságot, amely nemrég még kórusban kiáltotta a „feszítsd meg-et”, azzal szembesíti, hogy Isten küldöttét ölettek meg. A sokaság mögött pedig ott áll a korabeli vallásos és politikai hatalom, akik nemcsak félretették Jézust az útból, legalábbis úgy vélik, de minden érdekük azt kívánja, hogy a Jézus ügy nehogy újra „üggő” legyen. Azaz mindent meg fognak tenni, ami csak lehetséges, azért, hogy a kibontakozó mozgalmat elfojtsák. Talán érezzük, hogy ebben a helyzetben micsoda bátorság kell ahhoz, amit Péter cselekszik. Nem számol a következményekkel, esetleges veszélyekkel. El kell mondania, amit hallott és látott. Nem tarthatja a magáénak. Úgy van, amint Jézus mondta: *„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...”* Péter a Lélek kitöltése által tanú lett.

Ez az erő azonban nemcsak bátorságában, hanem érvelése világosságában is megmutatkozott. Péter, az iskolázatlan és írástudatlan ember, a Lélek mindent megvilágosító jelenléte által úgy idézi az ószövetségi írásokat, és úgy alkalmazza azokat a megfeszített és feltámadott Jézusra, hogy mindenki csodálkozik. Amikor később, Jánossal együtt, elfogják a nagytanács tagjai, mert egy gyógyítás után az egész népnek újra hirdeti Jézust, majd kihallgatják őket, a vallásos vezetők is csodálkoznak szavainak világosságán, bölcsességén, és ilyen értelmű erején.

A Lélek tesz tanúvá. A Szentlélek az, aki részesít bennünket Jézus Krisztusban. Ő az, aki megnyitja a szíved, és megnyitja a szád, valamint olyan cselekedetekre indít,

amelyek Jézusról tanúskodnak. A Szentlélek az, aki belekeresztel Krisztus halálába és feltámadásába. Ő tesz eggyé Jézus Krisztussal, és teszi ma valósággá azt, amit a keresztségben, ti konfirmandusok, ígéretben kaptatok. Hogy Isten Jézus Krisztusban eljegyzett benneteket a magáénak, és ezt már akkor megtette, amikor ti még mit sem tudtatok róla. A vízzel történő keresztség ígérete, hogy Krisztussal együtt meghaltatok és feltámadtatok egy új életre, a Lélek eljövetelekor, hitetek nyilvános megvallásakor valósággá lesz. Krisztushoz tartoztok, Krisztusban vagytok elrejtve, Krisztus lakozik benneteket.

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...” Mi a határa a tanúságnak? Meddig terjed, amivel Jézus megbíz bennünket? Hol van, mikor van az, ahol vagy amikor már nem kell tanúnak lenni? Jézus így fogalmaz: „Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt, egészen a föld végső határáig.” A tanúságnak nincs határa. Sem térben, sem időben. Bárhol vagy, bármilyen helyzetben, bármikor, igaz, amit Jézus mond: Tanúim lesztek. Nem gondolom, hogy Péter, vagy a többi apostol Jézus ezen szavai hallatán azonnal elkezdte tervezni, hogyan jut el a föld végső határáig. Talán még az országukat sem hagyták el korábban sohasem. Talán is meg is lepődtek Jézus szavain. De egyet bizonyosan tudtak: az ő életük már Jézusé, és ezért mindig és mindenhol tanúi. Tanúi, amikor engedelmeskednek neki. Tanúi, amikor hirdetik Jézust. Tanúi, ahogy családi életüket élik. Tanúi a munkahelyükön. Tanúi az iskolában. Tanúi, amikor mártíromságot szenvednek. Tanúi – hiszen ez egyfajta negatív tanúság – amikor szégyent hoznak rá. Amikor letagadják az Urat. Amikor hibáznak, kudarcot vallanak. Hiszen akkor is őhöz tartoznak.

A konfirmációban ill. a keresztségben való részesedésben ezt az elhívást kapjátok: tanúim lesztek. Az ígéret hozzá: Szentlelket és erőt kaptok. Isten adja meg nektek, akik ma hitvallást tesztek, valamint mindannyiunknak, akik az úrvacsorai közösségben megújítjuk a Jézus Krisztussal való szövetségünket, hogy mindvégig hűségesek legyünk ahhoz, aki ránk bízta az ő ügyét, országának megélését, a róla szóló tanúságot. ÁMEN!